

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Halina Kiriło

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa Z. S.

przeciwko Politechnice /.../

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Okręgowego w L. z dnia 15 maja 2007 roku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 stycznia 2012 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 26 września 2011 r.,

**oddala zażalenie**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 grudnia 2006 r., oddalono powództwo Z. S. przeciwko Politechnice /.../ o przywrócenie do pracy. Wyrok ten został zaskarżony przez powoda apelacją, która została oddalona wyrokiem Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 maja 2007 r. Wyrokiem Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 września 2008 r., została oddalona skarga powoda o wznowienie postępowania zakończonego wspomnianym wyrokiem tego

Sądu z dnia 14 grudnia 2006 r., zaś wyrokiem Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 lutego 2009 r., została oddalona apelacja powoda od tego orzeczenia.

Pismem z dnia 12 maja 2011 r. powód wniósł w sprawie kolejną skargę o wznowienie postępowania wskazując jako jej podstawę art. 403 § 2 k.p.c. Wskazał, że do pisma z dnia 20 kwietnia 2011 r. wydanego mu przez pracodawcę został dołączony odpis pisma pracodawcy z dnia 11 lutego 2005 r. dotyczącego powiadomienia związków zawodowych o zamiarze wypowiedzenia powodowi stosunku pracy, którego treść dotychczas była przed nim skrywana.

Postanowieniem z dnia 26 września 2011 r., Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił tę skargę wskazując, że z mocy art. 416 § 1 k.p.c. jest ona niedopuszczalna.

W zażaleniu na to postanowienie powód wskazał, między innymi, że jego zdaniem z treści przywołanego przez Sąd Okręgowy przepisu art. 416 § 1 k.p.c. wynika, że niedopuszczalne jest jedynie dalsze wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem wydanym na skutek skargi o wznowienie. Z przepisu nie wynika zaś jednoznacznie, że przepisy dotyczące postępowania cywilnego zabraniają dalszego wznowienia „pierwotnego” postępowania, gdyż kategorię zakaz odnosi się jedynie do postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem wydanym na skutek wznowienia postępowania. Z tego, w jego ocenie, wynika że nie może się on domagać wznowienia postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 22 września 2008 r., od którego apelacja powoda została oddalona przez Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 3 lutego 2009 r. zaś może domagać się wznowienia postępowania prowadzonego przez ten Sąd pod sygnaturą VII ... . W ocenie powoda, jeżeli ustawodawca dopuszczałby tylko jednokrotne wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem, to takie jednoznaczne stwierdzenie znalazłoby swój wyraz w treści przepisu. Skarżący podkreślił, że możliwość tylko jednokrotnego wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem dawałaby możliwość wykorzystywania tego przepisu przez nieuczciwe strony.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przyjęcie do rozpoznania jego skargi o wznowienie postępowania ewentualnie o uchylenie postanowienia Sądu Okręgowego i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Zgodnie z art. 416 k.p.c. niedopuszczalne jest dalsze wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem wydanym na skutek skargi o wznowienie (§ 1). Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli skarga o wznowienie postępowania została oparta na podstawie wznowienia określonej w art. 401<sup>1</sup>, który to wyjątek nie ma jednak zastosowania w sprawie.

Skarżący błędnie interpretuje powyższą regulację. Według poglądów wyrażonych w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w piśmiennictwie, które Sąd Najwyższy w obecnym składzie podziela, przepis art. 416 k.p.c. podyktowany jest dążnością do utrzymania mocy obowiązującej prawomocnych wyroków i postanowień co do istoty sprawy wydanych w postępowaniu nieprocesowym. Jest to przepis bezwzględny i ani przyczyny nieważności, ani przyczyny restytucyjne nie mogą uzasadniać wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem, wydanym na skutek skargi o wznowienie. Poza sytuacją opisaną hipotezą normy art. 401<sup>1</sup> k.p.c. (a więc przypadkiem oparcia skargi o wznowienie postępowania na tej podstawie, jaką jest orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności aktu normatywnego, na podstawie którego został wydany zaskarżony wyrok, z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą), wyłączona jest możliwość ponownego domagania się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem, jeśli uprzednio orzeczono o oddaleniu skargi o wznowienie tegoż postępowania. Reguła ta dotyczy także przypadku wniesienia skargi przez inny podmiot lub oparcia jej na innej podstawie (por. między innymi postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 kwietnia 2011 r., III UZ 10/11, LEX nr 966825; z dnia 15 grudnia 2000 r., I CKN 1142/00, OSNC 2001, nr 7 - 8, poz. 108). Innymi słowy, wznowienie postępowania poza wyjątkiem wskazanym w

art. 416 § 2 k.p.c., w tej samej sprawie jest możliwe tylko raz (por. między innymi K. Weitz w: T. Ereciński i in., *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze*, tom 2, red. T. Ereciński, Warszawa 2009, s. 429-430). Skarga wniesiona z naruszeniem art. 416 § 1 k.p.c. podlega odrzuceniu, jako niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 410 § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy z mocy art. 398<sup>14</sup> w związku z art. 394<sup>1</sup> § 3 orzekł jak w sentencji.